

IN MEMORIAM

МИЛИЦА МАТИЋ (1925–2006)

Веома је тешко написати речи завршног опроштаја од искреног пријатеља и колегинице, а још теже је суочити се са истином да је човек у биолошком смислу трагично биће, чија је егзистенција неизвесна, управо због тога што је смртна и што су моћи ограничене да победи то највеће зло.

Дана, 16. јануара 2006. године, преминула је у Београду наша драга Милица Матић, етнолог, виши кустос Етнографског музеја у пензији. Коначан расанак с Милицом обавезује нас, да на крају њене животне стазе укажемо на њен допринос у проучавању наше народне културе и развоју музеологије у Србији.

Милица Матић рођена је 23. фебруара 1925. године у Бајиној Башти. По завршетку гимназије и Филозофског факултета у Београду, Одсек за етнологију, запошљава се у Етнографском музеју у Београду у којем остаје до 30. јуна 1987. године, када одлази у пензију.

Током пуне четири деценије у Етнографском музеју у Београду савесно је обављала различите стручне, музеолошке и научне послове. У разним деловима наше земље набавила је за музејске збирке велики број ретких и вредних предмета од којих су многи проучени и описани у научним прилозима. Попунила је, поред осталог, збирке о појединим обредима и обичајима, међу којима је запажена њена колекција култних хлебова. Веома стрпљиво, зналачки, стручно и педантно Милица је за музејске збирке прикупљала

дечје играчке у време када то готово нико није радио. Тако се дошло до збирке у којој има велики број предмета драгоцених за науку. Упоредо с прикупљањем играчака и њиховом класификацијом приредила је у Етнографском музеју у Београду изложбу која је скренула пажњу и научне и шире јавности. Написала је студиозан каталог, који пружа драгоцене податке о том виду нашег народног стваралаштва.

Заслуга Милице Матић је и у томе што је, прикупљањем и проучавањем дечјих играчака и њених научних радова, Савез удружења фолклориста Југославије неколико деценија на својим научним скуповима са међународним учешћем чланова, у оквиру посебне научне секције, расправљао и о дечјем фолклору. Уз то, је са запаженим научним рефератима, учествовала на бројним етнолошким и фолклористичким научним скуповима и у земљи и у иностранству.

Уз рад у Етнографском музеју у Београду, Милица је, са другим сарадницима, активно учествовала у проучавању народног живота и обичаја у појединим предеоним целинама Србије, што Музеј и данас организује, и о томе објавила драгоцене научне прилоге.

Етнографски музеј и етнолошку науку посебно је задужила вођењем и организацијом стручно-научне Библиотеке Етнографског музеја у Београду. Предано је радила на њеном попуњавању и каталогизирању њеног фонда. Организовала је размену публикација Етнографског музеја и успоставила везу с више од 400 библиотека широм тадашње Југославије и многим научним и музејским библиотекама у Европи и Америци, па и у Азији и Африци.

Такође, Милица је веома добро познавала литературу из свих етнолошких области. Због тога су јој бројни посетиоци Библиотеке, од студената до истакнутих научних радника, били веома захвални на помоћи коју им је пружала. Њене библиографије из издавачке делатности Етнографског музеја плод су педантног и напорног рада који је с љубављу обављала и тако другима олакшавала и давала подстрек за даља етнолошка проучавања. На тај начин је повезала ширу стручно-научну јавност с Етнографским музејом и његовом делатношћу.

Одбор за доделу награде „Боривоје Дробњаковић“ за посебан допринос етнологу у области етнологије и етнолошке музеологије, одлучио је да, поводом обележавања стогодишњице самосталног постојања и рада Етнографског музеја у Београду, за посебан допринос етнологији и етнолошкој музеологији додели награду за 2001. годину Милице Матић, вишем кустосу Етнографског музеја у пензији.

Наша драга Милица такође је била спона између оних генерација које су испратиле педесетогодишњицу и генерација које су дочекале стогодишњицу самосталног деловања Етнографског музеја у Београду. Својим узорним радом дала је запажен допринос етнолошкој науци и етнолошкој музеологији и тиме, на најбољи могући начин, оправдала ово признање које јој је, као скромно уздарје, дато поводом стогодишњице постојања и рада Етнографског музеја у Београду.

Милица Матић ће остати у сећању свих нас који смо је познавали, не само као велики стручњак у својој професији, већ и као диван и племенит човек и колега која је своје знање увек несебично преносила.

Хвала јој и
нека јој је вечна слава!

*Реч Зорана Родића,
заменика директора
Етнографског музеја,
ко исцртају,
28. јануара 2006. године*